

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyní Mgr. Karolínou Tylovou, LL.M. ve věci žalobce: **A.S., nar. xx**, státní příslušnost U., t.č. xx, Ralsko, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR (odbor azylové a migrační politiky)**, Nad Štolou 3, Praha 7, poštovní schránka 21/OAM, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 11. 2011 č.j. OAM-310/ZA-ZA06-ZA12-2011, E.č. B000966,

t a k t o :

- I. **Žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 11. 2011 č.j. OAM-310/ZA-ZA06-ZA12-2011, E.č. B000966 s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á p r á v o na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozhodnutím byla zamítnuta žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a změně zákona č. 283/1991 Sb., o policii ČR (dále jen “zákon o azylu”). Své rozhodnutí odůvodnil žalovaný tak, že v průběhu správního řízení o udělení mezinárodní ochrany žalobce neuvedl žádné důvody, pro které lze udělit některou z forem mezinárodní ochrany podle § 12 a § 14a zákona o azylu. Žalovaný zdůraznil, že žalobce na U. nikdy žádné potíže neměl, o mezinárodní ochranu požádal až po zrušení povolení k trvalému pobytu na území ČR z důvodu opakovaného porušování vysloveného zákazu řízení motorových vozidel. Z výpovědi žalobce v průběhu správního řízení nebyly zjištěny žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být ve vlasti vystaven pronásledování z důvodů významných pro azylové řízení. V průběhu svého dosavadního života žalobce na U. bez problému cestoval a vracel se. V roce 2002 si nechal na zastupitelském úřadě své vlasti vystavit nový cestovní doklad. Žalobce také výslovně uvedl, že žádosti o mezinárodní ochranu si chce legalizovat pobyt v ČR, protože zde chce žít a pracovat. Žalovaný zdůraznil, že právní nástroje mezinárodní ochrany lze aplikovat pouze ve smyslu zákonem stanovených podmínek a nelze je zneužívat za účelem legalizace pobytu na území ČR. Právní úpravu pobytu cizinců na území ČR obsahuje zákon č. 329/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů,

jehož institutů měl žalobce možnost využít. Výčet důvodů pro udělení azylu vyjmenovaných v § 12 zákona o azylu je taxativních, což znamená, že z jiných důvodů azyl udělit nelze. Absence rodinného zázemí na U. nelze podřadit důvodům pro udělení azylu. Pokud jde o hrozbu nebezpečí vážné újmy ve smyslu ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu žalobce neuváděl a ani žalovaný nezjistil, že by žalobci po návratu do vlasti hrozilo nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu ve smyslu článku 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a Úmluvy proti mučení a jinému krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání. Žalobce nikdy o žádném ohrožení nehovořil, na Ukrajinu se od roku 1999 opakovaně vracel. Žalovaný odkázal na informace MZV ČR č.j. 111193/2009-LPTP ze dne 29. 7. 2009, informace MZV ČR č.j. 106362/2009-LPTP ze dne 13. 5. 2009, informace MZV č.j. 129871/2010-LPTP ze dne 19. 1. 2010 a informace obsažené v infobance ČTK Země světa, U. Dle těchto informací se žalobce může v případě obtěžujícího chování soukromých osob, nebo dokonce i policistů obrátit na kompetentní orgány své vlasti. Z infobanky ČTK i z otevřených informačních zdrojů je pak známo, že na území Ukrajiny neprobíhá takový ozbrojený konflikt, který by bylo možno pokládat ve vztahu k žadateli za vážnou újmu podle § 14 odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Žalovaný uzavřel, že případné vycestování žalobce po posouzení informací o zemi původu skutečností jím sdělených nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky ČR.

V zákonné lhůtě podal žalobce proti tomuto rozhodnutí žalobu, ve které namítal porušení § 3 ve spojení s § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, neboť žalovaný nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem k okolnostem daného případu. Uvedl, že v jeho případě nebyly splněny podmínky pro aplikaci § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu, č.j. 2 Azs 224/2005-59 zdůraznil, že postup dle § 16 odst. 1 zákona o azylu představuje výjimku z běžného postupu, kterou lze použít pouze v situacích, kdy je podmínky pro její použití zjevně a na první pohled naplněny. V případě žalobce byla žádost sice zamítnuta jako zjevně nedůvodná dle § 16 zákona o azylu, v odůvodnění se však žalovaný zabýval i § 12 a § 14a téhož zákona. Žalovaný v rozhodnutí hodnotil, zda žalobce splňuje podmínky pro udělení azylu, i to, zda mu hrozí, resp. nehrozí nebezpečí vážné újmy, přičemž bral v potaz také informace ze země původu. S ohledem na tyto okolnosti se žalobce domnívá, že některé z jím uváděných skutečností považoval žalovaný za nutné zvažovat v intencích § 12 a § 14a zákona o azylu a do určité míry zde také v rozporu s logikou zkráceného řízení probíhal proces dokazování. Žalobce je tedy přesvědčen, že v jeho případě mělo být rozhodnuto meritorně a pro postup dle § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu nebyly naplněny zákonné podmínky. Žalobce dále poukázal na svůj rodinný život v České republice, kde žije celá jeho rodina (otec, matka, sestra s rodinou, babička). Dle § 14a odst. 2 zákona o azylu se za vážnou újmu považuje také případ, kdyby bylo vycestování cizince v rozporu s mezinárodními závazky České republiky, a žalobce je přesvědčen, že v jeho případě jde o rozpor s článkem 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí zabýval hodnocením žalobcova případu z pohledu § 14a, nicméně ve vztahu k případnému porušení mezinárodních závazků se spokojil pouze s konstatováním, že s ohledem na informace o zemi původu a skutečností sdělené žalobcem, nepředstavuje vycestování rozpor s mezinárodními závazky. Nijak tedy nezkoumal žalobcem tvrzené okolnosti rodinného života, který se odehrává pouze na území České republiky. Žalobce zdůraznil, že na Ukrajině nemá naprosto žádné zázemí, a nedovede si představit, že by tam

začínal svůj život znovu. Návratem do země původu by došlo k silnému zpřetrhání rodinných vazeb. Žalobce je proto přesvědčen, že existence rodinného života byla v jeho případě důvodem pro udělení doplňkové ochrany. V této souvislosti poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu, č.j. 9 Azs 11/2009-99 ze dne 28. 4. 2009. Dle tohoto rozsudku smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodu taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu (vycházejících zejména, avšak nikoliv bezvýjimečně, z hledisek humanity založených na objektivních hrozbách) neúnosné, nepřiměřené či jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě, které předložil spolu s originálem správního spisu, navrhl žalobu zamítnout. Odkázal na obsah správního spisu a setrval na svém rozhodnutí, které je dle jeho názoru plně v souladu se zákonem. Žalovaný má po provedeném řízení za prokázané, že žalobce neuvedl žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uváděných v ust. § 12, nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Žalobce neměl ve vlasti žádné potíže a jeho obavy z nedobrého životního prostředí nejsou z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany opodstatněné. Navíc je zřejmé, že žalobce o mezinárodní ochranu požádal až ve chvíli, kdy mu byl z důvodu opakovaného porušení zákazu řízení motorového vozidla zrušen trvalý pobyt v České republice. Dle názoru žalovaného nelze za takovéto situace namítat porušení mezinárodních závazků. Žalobce je zletilou a svéprávnou osobou, soužití s jeho rodinou mu v žádném případě není bráněno, realizace rodinného života však není omezena pouze na území České republiky.

Žalobce i žalovaný souhlasil s projednáním a rozhodnutím věci bez nařízení ústního jednání.

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející dle části III. hlavy II., dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), v rozsahu a v mezích uplatněných žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s.ř.s. s tím, že přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu se žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a téhož zákona.

Podle ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod.

Podle ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má oprávněný strach z pronásledování z důvodů rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Podle ustanovení § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

Podle ustanovení § 14a odst. 2 zákona o azylu za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle obsahu správního spisu žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 24. 10. 2011. V žádosti uvedl, že není ani nikdy nebyl členem žádné politické strany nebo jiné organizace. Ukrajinu opustil v roce 1999 společně s rodiči, z důvodů soukromých i pracovních se tam však vracel. V roce 2002 v Praze kontaktoval zastupitelský úřad své vlasti, aby si obstaral nový cestovní doklad, který mu byl vydán. Trvale se na Ukrajinu vrátit nechce, protože tam nikoho nemá, celá jeho rodina žije v České republice, navíc má zvýšenou funkci štítné žlázy a v případě návratu na Ukrajinu by byl často nemocný. V České republice proti němu bylo vedeno dvakrát trestní stíhání. O udělení mezinárodní ochrany požádal na radu svého právního zástupce, protože mu bylo v České republice zrušeno povolení k trvalému pobytu. Ve vlastnoručně psaném prohlášení shora uvedeném zopakoval. Shodné skutečnosti uvedl i při pohovoru dne 1. 11. 2011. Při tomto pohovoru dále konstatoval, že pochází z rodiny Volyňských Čechů a v České republice měl povolen trvalý pobyt, který mu byl zrušen v roce 2011 kvůli opakovanému porušení zákazu řízení motorových vozidel. Uvedl, že o mezinárodní ochranu zde požádal proto, že má v ČR celou rodinu. Na Ukrajinu se vrátit nechce, protože pochází z Černobylské zóny, kde je špatné životní prostředí. S ukrajinskými orgány neměl nikdy žádné potíže, ve volném pohybu po Ukrajině jej nikdo neomezoval.

Krajský soud se nejprve zabýval otázkou, zda byly v projednávaném případě splněny podmínky pro postup dle § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu a do jaké míry byl žalovaný oprávněn zkoumat možnost udělení azylu a doplňkové ochrany. V usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2011, č. j. 5 Azs 6/2010- 107 rozšířený senát vyslovil že „*žádost o poskytnutí mezinárodní ochrany posuzuje správní orgán na základě skutečností, které žadatel uvede či které ve správním řízení jinak vyjdou najevo, a to z hlediska všech zákonných forem této ochrany, které se k těmto skutečnostem vztahují. Zamítnout žádost podle § 16 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, může správní orgán jen tehdy, nepřichází-li v úvahu žádná z takovýchto forem mezinárodní ochrany; tento závěr musí v rozhodnutí odůvodnit.*“ V projednávané věci žalovaný proto nepochybil, když vysvětlil, proč důvody uváděné žalobcem v průběhu správního řízení nepovažuje za azylově relevantní. Nadto je třeba konstatovat, že ani v žalobě žalobce žádné důvody, pro které by mu měl být udělen azyl dle § 12 zákona o azylu, nezmínil. Pokud jde o otázku doplňkové ochrany, má správní orgán povinnost sám z úřední povinnosti zjistit, zda skutečně žadateli nehrozí závažná újma v případě návratu do země původu. Ze zásady non-refoulement totiž vyplývá primární

povinnost státu nevystavit žadatele reálné hrozbě závažné újmy, přičemž k této povinnosti se musí vázat i povinnost státu zjistit si příslušné skutečnosti, které k aplikaci této zásady nutně vedou. Použití zpráv o zemi původu a dostupných databází tak bylo ze strany žalovaného pouze splněním této povinnosti a nelze mu tento postup vytýkat.

K žalobcově námitce, že žalovaný nezkoumal žalobcem tvrzené okolnosti jeho rodinného života na území České republiky z hlediska udělení doplňkové ochrany z důvodu podle § 14a odst. 2 písm. d) je třeba konstatovat, že nic v dané věci nenasvědčuje tomu, že by rodinný život žalobce mohl být jeho vystěhováním z ČR narušen způsobem, který by představoval porušení jiných mezinárodních závazků podle § 14a odst. 1 písm. d) zákona o azylu. Samotná nutnost vycestování cizince do země původu při neudělení žádné z forem mezinárodní ochrany a za situace, kdy cizinci nesvědčí žádný jiný důvod k zákonnému pobytu na území České republiky, totiž tomuto cizinci neznemožňuje, aby si po návratu do země původu nepožádal o některou z možných forem povolení k pobytu na území ČR. S ohledem na skutkové okolnosti daného případu, kdy žalobce je svobodný, bezdětný, on i jeho rodinní příslušníci na Ukrajinu bez problémů cestují, má zdejší soud za to, že žalobce neuvedl okolnosti, které by mu bránily realizovat rodinný život ve vlasti, a to například do doby, než vyřídí potřebná oprávnění k pobytu v ČR. Žalobci navíc odloučení od zde žijících rodinných příslušníků hrozí prvotně proto, že se mu nedaří dostat požadavkům zákona o pobytu cizinců, neboť v době jeho pobytu v ČR proti němu bylo dvakrát vedeno trestní stíhání a trvalý pobyt mu byl zrušen až v reakci na odsouzení za opakované porušení zákazu řídit motorová vozidla. Krajský soud tak uzavírá, že ani zásah do rodinného života stěžovatele vycestováním z České republiky by nedosáhl takové intenzity, aby jej bylo možno považovat za důvod pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu.

S ohledem na shora uvedené dospěl soud k závěru, že žalobní námitky nejsou důvodné, a proto žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Žalobce nebyl ve věci úspěšný, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží (§ 60 odst. 1 s.ř.s. *a contrario*), žalovanému pak podle obsahu spisu žádné náklady řízení nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení

rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 9. května 2012

Mgr. Karolína Tylová, LL.M., v.r.
soudkyně